

„Ježíš Kristus včera i dnes tentýž jest i na věky.“
(Žid.13:8)

OBĚŽNÝ DOPIS

Prosinec 2010

Velice srdečně zdravím vás všechny, moji milovaní bratři a sestry v celém světě, slovem z 1.Tes.2:13:

„... Proto i my díky činíme Bohu bez přestání, že přijavše slovo Boží, které jste slyšeli od nás, přijali jste ne jako slovo lidské, ale jako v pravdě jest, jako slovo Boží, který i dílo své působí ve vás věřících.“

Všemohoucí Bůh mě od mého povolání provázel nyní již skoro půl století na misijních cestách do 155 zemí, z toho do patnácti islámských republik. Jako Eliezerovi On vždy daroval k cestě milost (1.Moj.24), a volal ze všech národů lidi, kteří biblicky uvěřili. Všichni, kteří patří k Církvi – Nevěstě, mohou jako Rebeka přijít ke studni, aby pili vodu života a jedli chléb života. Duchem Svatým jsou skrze zvěstování uváděni do vši pravdy.

Od dnů Abrahama Bůh předpověděl nejenom cestu Izraele, ale také cestu církve. Skrze Abrahama, který Bohu věřil od prvního setkání s Ním a byl poslušný (1.Moj.22:1-19), měla být požehnána všechna pokolení země: „Požehnám také dobrořečícím tobě, a zlořečícím tobě zlořečit budu; ano požehnány budou v tobě všechny čeledi země“ (1.Moj.12:3; Řím.4:17; Gal.3:6-14 aj.). V Izaiáši 49:6 čteme: „Málo by to bylo, abys mi byl služebníkem ku pozdvižení pokolení Jákobových, a k navrácení ostatků Izraelských; proto dal jsem tě za světlo pohanům, abys byl spasení mé až do končin země.“

Od počátku se Bohu jednalo o víru a poslušnost, která s Ním spojuje. Nevíra a neposlušnost odděluje od Boha i vyvolené. Vidíme to při lidu izraelském a v církvi. Potom je dokonce všechno uctívání věřících marné. Pán sám o Svém lidu smlouvy Izraeli řekl: „Přibližuje se ke mně lid tento ústy svými a rty mne ctí, ale srdce jejich daleko jest ode mne. Nadarmo mne ctí, učíce učení, jež jsou přikázání lidská“ (Mat.15:8-9).

Skrze proroka Jeremiáše mluví Bůh ten Pán: „*Ale toto přikázal jsem jim, řka: Poslouchajte hlasu mého, a budu vaším Bohem, a vy budete mým lidem, a chodíte po vší cestě, kterou jsem vám přikázal, aby vám dobře bylo.*“ (Jer.7:23), a napomíná: „*Jak můžete říci: Moudří jsme a zákon Pánův máme? Aj, jistě nadarmo dělá písař péro, nadarmo jsou v zákoně zběhlí.*“ (Jer.8:8).

Takové slovo nám projde srdcem jako bodnutí: Kde jsou vydána lidská přikázání a vlastní ustanovení víry, je uctívání marné. Neboť Pán vyžaduje, aby se praví modlitebníci modlili Bohu v duchu a v pravdě. Je to božská povinnost. „*Ale jde hodina, a nyní jest, kdy praví modlitebníci modlit se budou Otcí v duchu a v pravdě. Neboť takové Otec hledá, aby se modlili jemu. Bůh duch jest, a ti, kteříž se jemu modlí, v duchu a v pravdě musejí se modlit*“ (Jan.4:23-24). To je v pravém slova smyslu smrtelně vážné: Skutečně uctívat mohou jen ti, kteří jsou ve Slově pravdy a v Duchu Božím. Přesně viděno je všechno vlastní uctívání u všech lidí bezcenné a marné, protože všichni mají vlastní učení, své vlastní ideje a vyznání víry (Mar.7:6-9). Toto se týká každého kostela, každého společenství víry, každého náboženství, neboť všichni se vzdálili od původního biblického zvěstování a praxe a zavedli vlastní nauky a dogmata.

Platí jen pravá osobní víra spojená s osobním prožitím spásy, jak to prožil Abraham. Živá víra je zakotvena v zaslíbeních Božích, vede k poslušnosti a spojuje nás s Bohem. V době první Smlouvy zůstalo srdce neproměněné, Slovo bylo napsáno na kamenných deskách. V Nové Smlouvě daruje Bůh těm, kteří uvěřili v Ježíše Krista skrze prožití spásy sílu dokonalého spasení, nové srdce a nového Ducha – Ducha Svatého – a nový, Boží věčný život. Také nyní se jedná jediné o biblickou víru a absolutní poslušnost vůči Bohu a Jeho Slovu.

To věčně platné, původní evangelium, jak ho v pověření zmrtvýchvstalého Pána zvěštovali apoštolové, je nyní kázáno všem národům (Mat.24:14). Všichni, kteří se nechají vyvolat ven, budou na konci času milosti zavedeni zpět k začátku, k učení apoštolů. To je jediný pravý biblický základ (Sk.2:42; Ef.2:20). Jen to, co Bůh skrze Svě proroky v celém Starém Zákoně zaslíbil a co je psáno ve Svatých Písmech, se plní v Nové Smlouvě. Apoštol Petr to pro nás takto zaznamenal: „*Kterým zjeveno jest, že ne sobě, ale nám tím přísluhovali, co jest vám nyní zvěstováno skrze ty, kteří vám kázali evangelium, v Duchu svatém seslaném s nebe, na kterážto věci žádostivi jsou andělé patřit.*“ (1.Petr.1:12).

Bůh před založením světa připravil spásný plán. Chtěl syny a dcery, proto to zjevení v Synu, v tom Jednorozeném mezi mnohými bratry, skrze kterého jediné jsme obdrželi dosazení do synovství (Gal.4:4). Bůh dal zaslíbení, které sám od samého počátku uskutečňuje; také takové, které dochází svého naplnění nyní před návratem Krista. Všechny pravé Boží děti jsou jako Izák dětmi zaslíbení, ony věří slovu zaslíbení a obdrží Ducha zaslíbení (Řím.9:8; Gal.4:28; Ef.1:13).

Církev – Nevěsta je nyní volána ze všech národů a uváděna do Slova zaslíbení a tak připravována pro příchod Ženicha.

Příchod pro Nevěstu

My nyní čekáme na druhý příchod našeho Pána, který je v Novém Zákoně devatenáctkrát popsán jako návrat. Toto zaslíbení vyšlo z úst našeho milovaného Pána a Spasitele v Jan.14: *„Jdu, abych vám připravil místo. A odejdu-li, a připravím vám místo, zase přijdu, a poberu vás k sobě samému, abyste, kde jsem já, i vy byli.“* (v.2-3)

O prvním a druhém příchodu čteme v Žid.9:28: *„Tak i Kristus jednou jest obětován, k shlazení mnohých lidí hříchů; podruhé pak bez hříchu ukáže se těm, kteří ho čekají k spasení.“* Amen!

Apoštol Petr píše k tomuto tématu v 2.Petr.1:16: *„Nebo ne nějakých vtipně složených básní následující, známou učinili jsme vám Pána našeho Jezukrista moc a příchod, ale jako ti, kteří jsme očima svýma viděli jeho velebnost.“* (Mat.17; Mar.9).

Apoštol Jakub nás povzbuzuje v kap. 5:7: *„A proto trpěliví buďte, bratří, až do příchodu Páně. Aj, oráč očekává drahého užitku zemského, trpělivě naň očekává, až by přijal podzimní i jarní déšť.“*

Samotně církvi v Tessalonice psal Pavel o tomto důležitém tématu třikrát: *„Aby tak utvořena byla srdce vaše neposkvrněná v svatosti, před Bohem a Otcem naším, ku přístí (návratu) Pána našeho Jezukrista, se všemi svatými (v Kristu zesnulými) jeho.“* (1.Tes.3:13).

„Nebo jako věříme, že Ježíš umřel a z mrtvých vstal, tak Bůh i ty, kteří by zesnuli v Ježíšovi, přivede s ním. Toto zajisté vám pravíme slovem Páně, že my, kteří živi pozůstaneme do příchodu Páně, nepředejdeme těch, kteří zesnuli. Nebo Pán nás s zvukem ponoukajícím, s hlasem archanděla a s troubou Boží sestoupí s nebe, a mrtví, kteří jsou v Kristu, vstanou nejprve.“ (1.Tes.4:14-16).

„On pak Bůh pokoje nechť posvěťí vás ve všem, a celý váš duch i duše i tělo bez úhony k návratu Pána našeho Jezukrista zachováno budiž.“ (1.Tes.5:23)

Bratr Branham mluvil v souvislosti s Církví – Nevěstou o třech Kristových příchodech:

„ON přišel jednou, aby spasil Nevěstu.

Dále opět přijde, aby Nevěstu vzal ve vytržení vzhůru.

K mírovému tisíciletí přijde opět se Svou Nevěstou“ (27.4.1961).

V Mat.25:1-10 se mluví o Jeho příchodu jako Ženicha: *„Aj, Ženich jde, vyjděte proti němu.“* Moudré panny, které budou při Kristově návratu připraveny, tvoří Nevěstu a odejdou s Ženichem ke svatební hostině (v.10).

Ve Zj.19:7 čteme: *„Radujme se, a veselme se, a chválu vzdejme jemu. Neboť jest přišla svatba Beránkova, a manželka jeho připravila se.“*

Až do poslední kapitoly Zjevení se stále znovu jedná o Nevěstu. V kap. 21:2 stojí: *„A já Jan viděl jsem město svaté, Jeruzalém nový, sestupující od Boha s nebe, připravený jako nevěstu okrášlenou muži svému.“*

„I přišel ke mně jeden z sedmi andělů, kteří měli sedm koflíků plných sedmi ran nejposlednějších, a mluvil se mnou, řka: Pojď, ukáží ti nevěstu, manželku Beránkovu.“ (v.9).

V poslední kapitole jsou nakonec Nevěsta a Ženich v úplném souladu: *„A Duch i nevěsta říkají: Pojď. A kdo slyší, řekni: Přijď. A kdož žízní, přijď, a kdo chce, naber vody života zdarma.“* (v.17)

Hned potom, jako již na počátku, zazní zcela vážné napomenutí, že ke slovu proroctví této Knihy a k tomu, co v ní je napsáno, nesmí být nic přidáváno (Zj.22:18-19; Zj.1:1-3).

Jiné příchody

V Mat.24:29-30 řekl náš Pán: *„A hned po soužení, které bude v těch dnech, slunce se zatmí a měsíc nedá světla svého a hvězdy budou padat s nebe a moci nebeské budou se pohybovat. A tehdy se ukáže znamení Syna člověka na nebi, a tu budou kvílit všechna pokolení země, a uzří Syna člověka přicházejícího na oblacích nebeských s mocí a slávou velikou.“*

Tento příchod spadá do času po vytržení, dokonce po času soužení a nemá s Církví – Nevěstou nic společného. Má to přímou souvislost s šestou pečetí, která uvede den Páně. Tam je totiž psáno: *„I pohleděl jsem,*

když otevřel pečeť šestou, a aj, zemětřesení veliké stalo se, a slunce učiněno jest černé jako pytel zíněný, a měsíc byl jako krev.“ (Zj.6:12).

Již ve Zj.1:7 to bylo takto předpověděno: „*Aj, ubírá se s oblaky, a uzří jej všeliké oko, i ti, kteříž ho bodli; a budou plakat pro něj všechna pokolení země, jistě, Amen.*“

Také Židé pak budou bédovat, to je napsáno v Zach.12:10b: „... *I obrátí zřetel ke mně, kterého bodli, a kvílit budou nad ním jako kvílením nad jednorozeným; hořce, pravím, plakat budou nad ním, jako hořce pláčí nad prvorozeným.*“

Každé biblické místo obsahuje klíč k uskutečněné události. Je to jasné vidět, když se jedná o nějaký jiný příchod a ne o návrat Ježíše Krista k doprovodu Nevěsty domů. To se vztahuje též na Mat.25:31-46: „*A když přijde Syn člověka v slávě své, a všichni svatí andělé s ním, tedy se posadí na trůnu velebnosti své, a shromáždění budou před něj všichni národové. I rozdělí je jedny od druhých, tak jako pastýř odděluje ovce od kozlů.*“

V 2.Tes.1:7-8 je řeč zase o jiném příchodu: „... *při zjevení Pána Ježíše s nebe, s anděly moci jeho, v plameni ohně, který pomstu uvede na ty, jenž neznají Boha a neposlouchají evangelium Pána našeho Jezukrista.*“

Ani příchod ve Zj.16 nemá nic společného s vytržením Církve – Nevěsty. Během šestého koflíku hněvu a přípravě k boji u Armagedonu zní varování: „*Aj, přicházím jako zloděj. Blahoslavený, kdo bdí a připravuje roucha svého, aby nahý nechodil, aby neviděli hanby jeho.*“ (v.15). To je v souvislosti s dnem Páně, jak vyplývá z následujícího místa Bible: „*Nebo vy sami výborně víte, že ten den Páně jako zloděj v noci, tak přijde*“ (1.Tes.5:2). Zde se jedná o Izrael, tak jako u Zach.14, když Pán přijde a postaví se Svýma nohama na hoře Olivetské.

V Luk.12:36 se Pán zaměřil slovem na ty, kteří chtějí být připraveni, až sestoupí po oslavě svatby. „*A vy podobni buďte lidem očekávajícím Pána svého, až by se vrátil z svatby, aby hned, jak by přišel a potloukl, otevřeli jemu.*“ Boží Slovo je dokonalé! Haleluja!

„My pak nepřijali jsme ducha světa, ale Ducha toho, který jest z Boha, abychom věděli, které věci od Boha darovány jsou nám.“ (1.Kor.2:12)

Je to nepopsatelná milost Boží, že můžeme Slovo Pravdy biblicky zařadit. Všichni bratři, kteří Pánu opravdu slouží, podílejí se na rozdávání duchovního pokrmu a zjeveném Slovu a mohou se mnou svědčit jako

Pavel: „Ale jako Bůh nás hodné učinil toho, aby nám svěreno bylo evangelium, tak mluvíme, ne jako lidem se líbíce, ale Bohu, který zkoušuje srdcí našich.“ (1.Tes.2:4).

Mne nepovolal žádný prorok ani apoštol, ale Pán sám. Jako Jeho poslaný smím, ano, musím v tomto čase zvěstovat celou radu Boží.

„Proto my na místě Krista (podle něm. př. Bible: jako Jeho pomazání) poselství mluvíme; a jako by Bůh skrze nás žádal vás, prosíme na místě Kristově, smiřte se s Bohem.“ (2.Kor.5:20). Opravdově věřící si váží apoštolsko-prorockého poučení a jsou vděční za právě vykonávanou službu, která je vede zpět k původnímu Slovu.

Kdo psanému Slovu Pravdy o každém tématu nevěří, o návratu Krista a různých příchodech až do všech podrobností a nepovažuje je za platné, ten je jak Pavel píše Timoteovi: „Takový je nadutý, nic neumí, ale nemoudrost provodí při otázkách a hádkách o slova, z kterých pochází závist, svár, rouhání, zlá domněnka, marné hádky lidí na mysli porušených a pravdy zbavených, domnívajících se, že by zbožnost byla zisk tělesný. Takových se varuj.“ (1.Tim.6:4-5). Těmto lidem Bůh sám posílá mocné podvody, že jsou odsouzeni k tomu, věřit bludným učení, které nejsou nic jiného než lži (2.Tes.2:11-12). Jak již často, musí i zde být ještě jednou zdůrazněn verš 7 z 2.Jan. Kdo nevěří, že ten stejný Pán, který tělesně z mrtvých vstal (Jan.20) a tělesně vystoupil na nebesa (Luk.24:50), se tělesně vrátí (Sk.1:9-11), je nejen obětí nějakého bludného učení, ale obětí přímo antikristovského ducha. „Nebo mnozí bludaři vyšli na svět, kteří nevyznávají Jezukrista příšlého v těle. Každý takový jest bludař a antikrist.“ (2.Jan.7)

Tak je to také napsáno v anglickém Scofieldově překladu Bible, kterou bratr Branham četl a já také: „... who confess not that Jesus Christ cometh in the flesh.“ (... kdo neuznává, že Ježíš Kristus přišel v těle.) Ježíš sám po Svém zmrtvýchvstání řekl: „Vizte ruce mé i nohy mé, že v pravdě já jsem. Dotýkejte se a vizte; neboť duch těla a kostí nemá, jako mne vidíte mítí.“ (Luk.24:39).

„... Tento Ježíš, který vzhůru vzat jest od vás do nebe, tak přijde, jak jste spatřili způsob jeho jdoucího do nebe.“ (Sk.1:11).

Jan píše dále: „Přichází-li kdo k vám, a tohoto učení nepřináší, nepřijímejte ho do domu, aniž ho pozdravujte.“ (2.Jan.10).

Ano, bude to velice vážné, neboť ještě nikdy v uplynulých dvou tisíci letech nevyšlo tolik bludařů, jako v našem čase. A přicházejí dokonce

z našeho středu: „A z vás samých povstanou muži, kteří budou mluvit převrácené věci, aby obrátili učedlníky po sobě.“ (Sk.20:30).

Jejich hlavní učení jsou,

1. že Kristus se již vrátil;
2. že vytržení nastalo otevřením pečeti;
3. že čas milosti skončil;
4. že krev již není na trůnu milosti;
5. že vzkříšení a vytržení se děje duchovně a k obojímu již došlo. Večeře Páně se již nemusí slavit;
6. že tzv. „zjevení“ o kterém oni hovoří, ty, kteří tomu věří, již převedlo do Tisíciletého království;
7. že druhému Kristovu příchodu nepředcházela zvěst, ale ten zvěstovatel.
8. Je nepochopitelné tvrzení: Jako byl Ježíš Kristus na Zemi tehdy, když Jan vykonával svou službu, tak On musel být na Zemi i nyní, když vykonával svoji službu bratr Branham.

Ještě mnohá nebiblická učení jsou šířena.

4. prosince 1965, přesně dvacet dní před svým odchodem domů, řekl bratr Branham v kázání „Vytržení“ a z 1.Tes.4 přešel k Mat.25, totiž k tomu, co se nyní děje: **„Je to zvěst, aby lidé byli svoláni. Nejprve zazní zvěst: »Je na čas, vyčistit lampy. Vstaňte a dejte své lampy do pořádku.« ... »Vidíte, Ženich přichází, vstaňte a vyčistěte své lampy!« Oni to učinili. Někteří z nich zjistili, že nemají dostatek oleje ve svých lampách, ale je na čas vyčistit lampy. Je to čas, o kterém Malachiáš 4 a Lukáš 17 mluvili. Všechna tato proroctví Písma se týkají přesně tohoto času a my to vidíme názorně mezi námi“** (str. 23 v českém překladu).

Ano, zcela jasně vidíme, co bratr Branham o Mat.25, Luk.17 a Mal.4:5 řekl. Je to zvěst, poslední volání, které nyní zaznívá všem živým. Amen! Právě tak vidíme 1.Tes.4 ještě v budoucnosti. To říkáme také my jako slovo Pána: Pán sám dá povel určený těm zesnulým, za doprovodu hlasu archanděla a Božího pozounu sestoupí dolů. Pak se stane, že mrtví v Kristu povstanou a ti v Kristu žijící budou proměněni do nesmrtelnosti a společně budeme vytrženi.

„Musí zajisté toto porušitelné tělo obléci neporušitelnost, a smrtelné toto obléci nesmrtelnost. A když porušitelné toto tělo obleče neporušitelnost, a smrtelné toto

obleče nesmrtelnost, tehdy se naplní řeč, kteráž napsána jest: Pohlčena jest smrt v vítězství.“ (1.Kor.15:53-54).

Michael a jeho andělé svedou při vytržení toho mužného syna (pacholík) poslední bitvu s drakem: „*I svržen jest drak ten veliký, had starý, zvaný ďábel a satanáš, který svádí celý svět; svržen jest, pravím, na zem, i andělé jeho s ním svržení jsou.*“ (Zj.12:1-12). Michael nastoupí zcela na konci také na obranu Izraele: „*Toho času postaví se Michael, kníže veliký, který zastává synů lidu tvého, a bude čas soužení, jakého nebylo, jak jest národ, až do toho času; toho, pravím, času vysvobozen bude lid tvůj, kdokoli nalezen bude zapsaný v knize.*“ (Dan.12:1).

V posledních třech minutách tohoto kázání bratr Branham řekl: „**Chtěli byste být při vytržení u toho? Kolik vás má zájem být vytržení? Řekněte: Ó Bože, z celého srdce bych toho chtěl dosáhnout!**“ Jak by měli být zahanbeni ti, kteří tvrdí, že vytržení nastalo již v roce 1963! O Enochovi je psáno, že chodil s Bohem a měl svědectví, že se líbil Bohu, a již nebyl nalezen, protože ho Bůh vytrhl (Žid.11). A všichni tito „vytržení“ blouznivci jsou i se svými následovníky stále ještě zde! Co je to za ubohost, jimi samotnými vymyšlené „vytržení“!

Tvrzení, že se při tom jedná o zvláštní „zjevení sedmi hromů“, je absurdní. Ještě platí, co bylo Janovi přikázáno: „Zapečeť to, co mluvilo sedm hromů, než nepiš toho.“ (Zj.10:4). Až Pán sestoupí dolů jako Anděl Smlouvy, těch sedm hromových hlasů zazní. Ale On nejprve přijde jako Ženich, aby vzal domů Svoji Nevěstu. Nyní toto téma ukončíme, aniž bychom zacházeli na další nesmyslné teorie o parusii a bludná učení. My jsme nenásledovali vtipně složeným básním, nýbrž věříme Slovu Božímu tak, jak je napsané. Při návratu našeho milovaného Pána se všechna odpovídající biblická místa stoprocentně naplní. Totéž se vztahuje na všechny ostatní příchody. Amen!

Všechno, co náleží ke službě bratra Branhama, je naplněno a uzavřeno. On byl poslán se zvěstí, která zjevila celý spásný plán a předešla druhému Kristovu příchodu. A všichni, kdo patří k Církvi – Nevěstě budou nyní vyvoláni ven a připravováni na blahoslavený den návratu Ježíše Krista, našeho milovaného Pána a Spasitele (Fil.2:16). To znamená, že církev Ježíše Krista je absolutně a ve všech bodech uvedena do souladu s Bohem a Božím Slovem, jako tomu bylo na počátku s těmi pravými věřícími. Úplně na „původním počátku“ nebyli falešní bratři, ani falešná učení, ale církev

byla založena na základě apoštolů a proroků. Bůh sám k jejímu vzdělání ustanovil služby. Každá biblická církev vychází z probuzení působeného Duchem jako o Letnicích, a tak se církev sama stává základem a sloupem pravdy (1.Tim.3:15). Pravá církev je živý organismus, Tělo Páně, kterému On jako Hlava vládne. Tak se to musí nyní stát v plném navrácení.

Nejprve bylo vždy zvěstováno pravé slovo a potom následovaly výklady. Pán rozsévá slovo, nepřítel výklady. „*A pole jest tento svět, dobré pak símě jsou synové království, ale koukol jsou synové toho zlostníka*“ (Mat.13:38). Ten pravý Boží poslaný káže Slovo, ti, kteří káží bez Božího povolání, rozšiřují výklady. Vždy, když se bratři dostanou pod falešný vliv a vystoupí s falešnými učenými, dojde k rozštěpení. Oni sami sebe a jiné ustanoví do jistých pozic a poutají lidi k sobě a ke svým učením, odvádějí je od Slova do vlastních zjevení. Tak vznikají sbory, které ve vůli Boží a ve Slově již nejsou. Nejsou žádným Duchem zrozeným organismem jako Tělo Páně, nýbrž organizací jako všechny ostatní. V původním křesťanství byl v každém městě jen jeden lokální sbor. Jedno mají všechny společné s Jannesem a Jambresem a Dátanem: Vystupují jako odpůrci proti Božímu poslanému (4.Moj.16; 2.Petr.2:15) a bojují proti Pánem ustanovenému nositeli pravého Slova. Všemi prostředky usilují zničit jeho vliv vražednými pomluvami a odmítají ho. K tomu říká bratr Branham: „**Oni se snaží zničit ten vliv; pokoušejí se zničit všechno. Není v tom nic jiného než žárlivost. To začalo s Kainem a prokázalo se to jako žárlivost. Dnes je to totéž, když se přirozeně lidsky smýšlející setká s duchovně smýšlejícím.**“ (18. dubna 1965).

Tak tomu bylo již v čase apoštolů, tak je tomu dnes. Nejlepší příklad je Diotrefes, který nepřijal ani apoštola Jana (3.Jan.4). Ten napsal: „*Nemám větší radosti, nežli abych slyšel, že synové moji chodí v upřímnosti.*“ Pravda zůstává navždy pravdou a lež zůstává tím, čím je, totiž lží; a jen kdo je z Boha, slyší slova Boží (Jan.8:47). Amen.

Také pro nás platí Pánovo varování: „*Vizte, aby vás žádný nesvedl.*“ Jeho varování ještě nikdy nebylo tak aktuální jako dnes: „*Tedy řekl-li by vám kdo: Aj, tuto je Kristus, anebo tamto, nevěřte.*“ Také toto slovo se musí naplnit. Je to určeno přímo těm vyvolaným v tomto čase, neboť je řečeno: „*aby v blud uvedli, (by možné bylo,) také i vyvolené.* Aj, předpověděl jsem vám. Proto řeknou-li vám: Aj, na poušti jest, nevycházejte. Aj, v skryších, nevěřte. Neb jako blesk vychází od východu slunce, a ukazuje se až na západ, tak bude i příchod Syna

člověka.“ (Mat.24:23-27) Bohu buď na věky dík za Jeho jasné a pravé Slovo!
A všechen lid nechť řekne: »Amen!«

Neomylný prorok

„Proto mi řekl Pán: Dobře mluvili, což mluvili. Proroka vzbudím jim z prostředku bratří jejich, jako jsi ty, a položím slova má v ústa jeho, a bude jim mluvit všecko, co mu přikáží. I bude, že kdokoli by neposlouchal slov mých, která mluvit bude ve jménu mém, já vyhledávat budu na něm.“ (5.Moj.18:17-19).

Toto zaslíbení se vztahuje výhradně na našeho milovaného Pána a Spasitele. V Jeho ústech byla jen slova Boží – v každém čase na každém místě; žádná povídka, nic soukromého, ne, jen Boží svaté slovo. Proto také vážné varování: *„I bude, že kdokoli by neposlouchal slov mých, která mluvit bude ve jménu mém, já vyhledávat budu na něm.“ (V.19).*

Jana Křtitele se dotazovali, zda je tím prorokem (Jan.1:21): *„Jsi ty ten prorok? On odpověděl: Ne.“* Ve 45. verši máme Filipovu odpověď ohledně tohoto proroka: *„Toho, o kterém psal Mojžíš v Zákoně a Proroci, našli jsme ...“*

Petr Židům vysvětlil službu našeho Pána následovně: *„Mojžíš zajisté otcům řekl, že Proroka vám vzbudí Pán Bůh váš z bratří vašich jako mne, jehož poslouchat budete ve všem, cokoli bude mluvit vám. A stane se, že každá duše, která by neposlouchala toho Proroka, vyhlazena bude z lidu mého.“ (Sk.3:22-23).*

Štěpán se na toto zaslíbení odvolal před Nejvyšší radou: *„To je ten Mojžíš, který řekl synům Izraelským: Proroka vám vzbudí Pán Bůh váš z bratří vašich, podobně jako mne, toho poslouvejte.“ (Sk.7:37).* Ježíš Kristus, náš Pán, měl jako Syn Boží a Prorok jedinečnou službu a pověření naplnit. Co vyšlo z Jeho úst, bylo jediné a samotné Boží neomylné Slovo a nic jiného. Biblické místo z 5.Moj.18:18-19 nesmí být použito na žádného jiného proroka, ani na Mojžíše, ani na Eliáše, také ani na bratra Branhamu.

Řekněme to ještě jednou

Bůh ten Pán přece dal o poslední důležité službě jasné zaslíbení: *„Aj, já pošli vám Eliáše proroka, prvé nežli přijde den Páně veliký a hrozný, aby obrátil srdce otců k synům, a srdce synů k otcům jejich, abych když přijdu, neranil zemi prokletím.“ (Mal.4:5-6).*

Jako službou Jana Křtitele byla srdce starozákonních věřících přikloněna k víře dětí Nové Smlouvy (Luk.1:16-17), tak nyní budou srdce dětí Božích obrácena k víře apoštolských otců.

Je to opravdu tak, že Bůh nečiní nic, aniž by zjevil Svě tajemství Svým služebníkům, prorokům (Am.3:7), a že Boží slovo v ústech pravého proroka je čistá pravda (1.Kr.17:24). Všechno, co patří ke spásným dějinám, předpověděli proroci a Bůh to naplnil a stále ještě to činí. Náš Pán řekl v Luk.24:44: *„... že se musí naplnit všechno, co je psáno v Zákoně Mojžíšově a v Prorocích i v Žalmech o mně.“*

Zaměříme se nyní na náš čas. Každý přece ví, že Jan Křtitel byl zaslíbený prorok (Iz.40:3; Mal.3:1; Mat.11:10; Luk.3:1-20). Ale víme také, že Bůh v našem čase naplnil zaslíbení, že pošle proroka podle vzoru Eliáše před strašným dnem Páně (Mal.4:5-6).

Toto zaslíbení je spojeno se spásnými dějinami na konci času milosti a je zjevně tak důležité, že náš Pán sám to potvrdil v Mat.17:11 a Mar.9:12. Oboje je pravda. Jan přišel v duchu a síle Eliášově, proto jeho službu Pán označil za tu, která se již stala (Mat.17:12; Mar.9:13). Ale právě tak předpověděl proroka Eliáše ještě pro budoucnost, skrze kterého mělo být před návratem Pána všechno napraveno (Sk.3:17-21). Tuto jedinečnou službu jsem viděl a na vlastní uši slyšel ve shromážděních v Německu a ve Spojených státech osobně prožil.

To TAK PRAVÍ PÁN v jeho ústech bylo více než tisíckrát zjevené slovo Boží. Bez přehánění můžeme říci, že nebyl žádný prorok, také ani apoštol, jehož služba by byla srovnatelná s jedinečnou službou bratra Branhama. O tom jsem v uplynulých čtyřiceti čtyřech letech stále znovu hovořil a Písmem to dokládal.

Bratr Branham se jednou ptal: **„Co je ta zvěst?“** A také hned odpověděl: **„Zpět ke slovu; zpět k učení apoštolů!“** To je přece TAK PRAVÍ PÁN. Eliáš musel nejprve přijít a znovu všechno napravit a uvést zpět do Božího pořádku (Mat.17:11; Mar.9:12). To je Písmo naplněné před našima očima. Bůh sice toho zvěstovatele vzal, ale zůstala nám zvěst, se kterou jsem z Božího příkazu poslán. Bratr Branham viděl závěrečný vývoj v Nevěstě před vytržením: **„Ale dávejte pozor: Jestliže začne probuzení v duchovní Nevěstě, jestliže se začne vracet k Božímu Slovu a vyrovnávat se podle něho, dejte pozor: pak uvidíte, že v tom čase z Písma vyjde zvěst a Nevěstu uchvátí ...“** (25. března 1965). Ano, Písmo se plní před našima

Jedno z mnohých shromáždění v Africe.

Shromáždění v Indii s mnohými sloužícími bratry..

V každém městě proudily zástupy věřících dohromady.

Shromáždění na Filipínách, kterého se také zúčastnilo mnoho kazatelů.

očima a my jsme upřednostněná generace, která to před návratem Ježíše Krista smí nyní prožívat.

Ale teď se jedná o něco úplně jiného, totiž o to, že z bratra Williama Branhama byl udělán Ježíš Kristus, je zbožňován, představován jako neomylný a dokonce se tvrdí, že každé slovo, které vyslovil, je Boží slovo. Pro mnohé kazatele konečné zvěsti je to hlavní téma jejich zvěstování, ano dokonce kultovní postavou, tak že již nekází z Bible, ale z jeho kázání. Přestože mluví výhradně o „prorokovi“ a „zvěsti“, udělali z toho úplně jinou zvěst (Gal.1).

Jako o Eliášovi musí být i o bratrovi Branhamovi řečeno: „*Eliáš člověk byl týmnž bídám jako i my poddaný*“ (v něm. př. Bible: *On byl stejný člověk jako my...*“ (Jak.5:17a). On byl manželem, otcem, byl člověk jako každý jiný z nás. To potvrdili obzvlášť jeho přátelé z lovu. To nadpřirozené nepochází od Williama Branhama, nýbrž od samotného Boha. Náš Spasitel jako Prorok a Syn člověka řekl: „*Ne já činím tyto skutky, nýbrž Otec, který ve mně jest, On činí Svě skutky!*“ Tak se to stalo v našem čase.

Ale při každé bohoslužbě s uzdravováním bratr Branham zmiňoval Jan.5:19: „*Amen, amen pravím vám: Nemůže Syn sám od sebe nic činit, jediné co vidí, že Otec činí. Nebo cokoli on činí, to i Syn též podobně činí.*“ Mnozí, kteří byli ve shromáždění bratra Branhama – obzvlášť při modlitbě za nemocné – tu bezmocnost našeho bratra zažili. Ale potom se stalo to nadpřirozené jako při službě našeho Pána: sestoupilo to Světlo, Ohnivý sloup a Anděl Páně stál po jeho pravici a byly mu ukázány věci z života těch, za něž se měl modlit. Sám řekl ve svém svědectví: „**Přímo na počátku se mi zjevil anděl Páně a řekl mi, jak bych měl sloužit, že uvidím světlo a uslyším hlas, který ke mně mluví, a že uvidím vidění**“ (Full Gospel Businessman's Voice). William Branham nekonal to nadpřirozené, nýbrž všemohoucí Bůh, kterému náleží všechna čest na věky.

Z jedné strany vidíme bratra Branhama jako předpověděného proroka pro náš čas, který měl neomylnou službu, který viděl vidění a mohl říci: „**TAK PRAVÍ PÁN!**“, a bylo tomu tak. Na druhé straně byl také kazatelem, jak stále on sám o sobě stále znovu říkal, úplně prostý člověk, z milosti zachráněný hříšník.

Bratři však jeho výrokům špatně porozuměli a vyložili a aniž by se starali o Boží Slovo, vymysleli různá nebiblická učení – vždy s tvrzením: „Ten prorok řekl!“ Tak nejen to, co řekl bratr Branham, ale i slova našeho

Pána a ty, které v Písmu zanechal Pavel a jiní, ke svému vlastnímu zatracení překroutili. (2.Petr.3:16).

Všechno správně seřadit

Bratra Branhama jsem slyšel poprvé 13. srpna 1955 mluvit ze Zach.14:7, že „Bude světlo v čas večera“. Víme, že tím míní poslední prorocký úsek dne spásy, ve kterém nyní žijeme. Ten Večerní čas se přiblížil k půlnoci, kdy zazní křik: „Aj, Ženich přichází!“

Zach.14:6-9 nám ukazuje souvislost s Izraelem: „*I stane se v ten den, že nebude světla drahého, ani tmy husté. A tak bude den jeden, který je znám Pánu, aniž bude den, ani noc; avšak stane se, že v čas večera bude světlo. Stane se také v ten den, že vycházejí budou vody živé z Jeruzaléma, díl jich k moři východnímu, a díl jich k moři západnímu. V létě i v zimě bude. A bude Pán králem nade vší zemí: v ten den bude Pán jediný, a jméno jeho »JEDINÝ«.*“ Tyto verše jsou spojeny s Izraelem, s Jeruzalémem, s Pánem, který pak bude Králem nad celou Zemí.

Ale protože je to prorocké Slovo a bratr Branham měl prorockou službu, použil toto slovo na církev a svoji službu; duchovně řečeno s církví a Izraelem probíhá mnohé souběžně.

V Luk.17:20-37 Pán konečný čas jasně shrnul. Svůj návrat popisuje následovně: „*Nebo jako blesk blýskající se z jedné krajiny, která pod nebem jest, až do druhé, která též pod nebem jest, svítí, tak bude i Syn člověka ve dni svém.*“ (v.24).

O tom časovém období před příchodem čteme následující: „*A jako se dalo za dnů Noé, tak bude i za dnů Syna člověka. Jedli, pili, ženili se, vdávaly se až do toho dne, v kterém Noé vešel do korábu; i přišla potopa, a zahladila všecky.*“ (v.26-27).

„*A též podobně, jako se stalo ve dnech Lotových: Jedli, pili, kupovali, prodávali, štěpovali, stavěli. Ale dne toho, když vyšel Lot z Sodomy, přšel oheň s sirou s nebe, a zahladil všecky.*“ (28-29).

Následující verš bratr Branham stále zdůrazňoval: „... **právě tak to bude v ten den, když se zjeví Syn člověka.**“

Bylo to období, ve kterém Noé kázal; období, ve kterém se Lot zdržoval v Sodomě. Právě tak bylo v našich dnech období, ve kterém se staly mocné věci a Syn člověka se zjevil stejným způsobem jako za Abrahama a v čase

Ježíše Krista. Ale potom přišel den, ve kterém Noé vešel do korábu a den, ve kterém dva andělé vyvedli Lota ze Sodomy (1.Moj.19). My čekáme na blahoslavený den, kdy nás Pán doprovodí domů.

„Jist jsa tím, že ten, který začal ve vás dílo dobré, dokoná až do dne Ježíše Krista“ (Fil.1:6).

„Slovo života zachovávající, k chloubě mé v den Kristův, aby bylo vidáno, že jsem ne nadarmo běžel, ani nadarmo pracoval.“ (Fil.2:16).

„Pravím vám: V tu noc budou dva na loži jednom; jeden bude vzat, a druhý opuštěn. Dvě budou mleti spolu; jedna bude vzata, a druhá opuštěna. Dva budou na poli; jeden bude vzat, a druhý opuštěn.“ (Luk.17:34-36). Ó, jak je jasné Boží Slovo, když nám je zjeveno skrze Ducha Svatého!

Je politováníhodné, že o „sedmém andělu“ ze Zj.10:7 stále ještě není jasno. Přitom by přece každý musel pochopit, když čte kapitoly předtím, že tento „sedmý anděl“ patří k těm šesti předchozím andělům, kteří během sedmi pečeti troubí na pozouny (kap.8+9).

O „jiném silném andělovi“, který sestoupí z nebe dolů ve Zj.10:1 a řve jako Lev (Jer.25:30; Oz.11:10; Joel.4:15-16), řekl bratr Branham: **„Jestliže jste to pozorovali, je to Kristus. Ve Starém Zákoně je nazýván Andělem Smlouvy. ON nyní přijde k Židům ...“** (17. března 1963).

Dále bratr Branham vysvětluje: **„Zde v 10. kapitole se On vrací zpět po čase Svého příchodu“** (18. března 1963)

Potom se plní: *„V tom hned přijde do chrámu svého Panovník, kterého vy hledáte, a anděl smlouvy, v němž vy libost máte. Aj, přijde, praví Pán zástupů. Ale kdo bude moci snést den příchodu jeho? A kdo oстоj, když se on ukáže? Nebo on jest jako oheň rozpouštějící a jako mýdlo běličů.“* (Mal.3:1b-2).

O sedmém sborovém andělu je psáno jen ve Zj.3:14-22; pak již ne. To byla poslední zvěst poslednímu časovému období církve, které skončí příchodem Ženicha pro Církev – Nevěstu, totiž vytržením.

Ve Zj.8, přímo při otevření sedmé pečeti čteme od 2. verše o sedmi „pozounových andělech“, kteří stojí před Bohem. Právě tak je řečeno, co se zrovna děje, když některý anděl troubí na pozoun; a poté, co troubilo těch šest (kap.8 a 9) přichází mocné oznámení: *„Ale ve dnech hlasu sedmého anděla, když bude troubit, dokonáno bude tajemství Boží, jako zvěstoval služebníkům svým prorokům.“* (Zj.10:7).

Vždycky, když bratr Branham citoval 7. verš, mluvil o „tajemstvích“ v množném čísle, často dokonce o „tajemstvích Božích“. Ale 10. verš

není napsán v jednotném čísle jako „to tajemství Boží“, a podle svědectví Svatého Písma je Ježíš Kristus „tajemství Boží“ zjevené. Opět vidíme spojení s církví a potom s Izraelem. Vidíme sedmého anděla církve, který byl na základě vidění 28. února 1963 v pohoří Arizony, kde se zjevilo sedm andělů v mraku a on slyšel sedm mocných hromových ran. Tam dostal nařízení pro zjevení sedmi pečeti.

A vidíme sedmého pozounového anděla a tak je naplněno Zj.10:7. Při troubení pozounu sedmého anděla začíná kralování: „*A sedmý anděl zatroubil, i stali se hlasové velicí v nebi, řkoucí: Učiněna jsou království všeho světa Pána našeho a Krista jeho, a kralovat bude na věky věků.*“ (Zj.11:15). To je pravdivé a jisté.

Předtím musel Jan v 10. kapitole od 8. verše vzít otevřenou Knihu z ruky Anděla, sníst ji a ještě jednou prorokovat o národech a jazycích. Ano, a nemůže to být dokonalejší, v Jeruzalémě vystoupí ti dva proroci (kap.11) a prorokují tři a půl roku. Po skončení své služby budou zabiti a po třech dnech vyzdviženi vzhůru v oblaku do nebes. Poté bude vyhlášeno kralování. Boží Slovo je prostě dokonalé a my k tomu můžeme jen říci „Amen“.

Bohu činit službu, aniž by to byla Jeho vůle

O tomto tématu bratr Branham hovořil dvě hodiny a dvacet devět minut 27. listopadu 1965 v jednom z posledních kázání, a zdůraznil rozdíl mezi těmi, kteří pověření obdrželi a vykonávali, a těmi, kteří jsou toho názoru, že musejí vykonávat nějaké nařízení. Ano, a kdo je ve vůli Boží, a kdo činí to, co činí, ve vůli Boží? Přece jenom ten, koho Bůh nebes sám ke službě na Zemi určil. Noé, Mojžíš, Eliáš, Jan Křtitel, Pavel – ti mohli říci, že všechno činili podle slova a příkazu Pána (1.Moj.7:5; 2.Moj.39:42; 1.Kr.18:36; Luk.3:2; Sk.26:16).

Co se stalo podle vůle Boží v našem čase? Byla snad v prosinci 1965 odchodem bratra Branhama Boží vůle na Zemi u konce? Jak to šlo dále po jeho smrti? Kdo byl již před tím povolán? Kdo se hned po pohřbu bratra Branhama postaral o to, aby se jeho kázání, která byla jen na magnetofonových páscích, tiskla? Proč zamlčují všichni kazatelé zvěsti návazné pokračování? Kdo naplánoval a vykonal první shromáždění v Evropě a všech ostatních zemích světa? Koho Bůh sám pověřil, aby uložil

ten pokrm a rozdával? Komu byly dány přesné pokyny z úst samotného Pána? A kdo v tomto čase všechno učinil podle příkazu Pána?

Co je ale se všemi těmi, které kdoví kdy, dokonce až po desetiletích, napadlo učinit Bohu službu? O životopise proroka je zveřejněno tolik svazků, vydávají se knihy, v nichž se jedná skutečně jen o osobu „Branhama“. Máme nějaký životopis našeho Pána a Spasitele, nebo spásné dějiny? O Něm je zmínka jen, že byl obřezán osmého dne (Luk.2:28), že ve dvanácti letech byl ve chrámě (Luk.2:42), a potom zase až jako o třicetiletém, když začal Svou službu (Luk.3:23). Máme nějakou knihu o Janovi Křtiteli a jeho životopis? Máme nějakou o Pavlovi? Dokonce album s 333 fotografiemi má oživovat kult kolem bratra Branhama. V jiné knize jsou reprodukovány interview s 36 osobami, kde se stále jedná jen o vzpomínky na bratra Branhama až do roku 1965. Co se stalo? Začalo oslavování člověka. O Krista se nejde. Co to všechno má společného s Bohem a biblickou zvěstí? Co Bůh činí v přítomnosti, to se zapírá, odmítá nebo zamlčuje. A tak byl způsoben nenapravitelný chaos těmi, kteří míní, že musí Bohu činit službu, aniž by měli povolání a přímé poslání.

Bůh všechno opět napraví

„Proto děkuji tomu, který mne zmocnil, totiž Kristu Ježíši Pánu našemu, že mne za tak věrného soudil, aby mne v službě té postavil“ (1.Tim.1:12)

Dovoluji si psát jako někdo, kdo o Letnicích roku 1949 v Elim – sboru na Bachstrasse v Hamburku směl plně prožít spásu z víry. Píši jako ten, kdo od roku 1952 káže, od roku 1959 překládá kázání bratra Branhama a od roku 1964 podniká misijní cesty do celého světa. Píši jako ten, kdo bratra Branhama osobně znal, jel s ním v jednom autě, seděl s ním u jednoho stolu, a stále ještě od něho má jeho 21 dopisů z let 1962 až 1965. Ale to všechno není ničím v porovnání s odpovědností k pověření, které mi sám Pán dal, a které bratr Branham dvakrát před svědky potvrdil. Tu službu jsem věrně vykonával a jsem vděčen za to ovoce jako výsledek zvěstování slova v letech, která jsou za mnou.

Co mě velice bolí, je zkázný zmatek mezi těmi, kteří se odvolávají na bratra Branhama. Nepříteli se podařilo nejen v nebi, pak v zahradě Eden a v Izraeli napáchat veliké škody, ale také v našem čase uvnitř tzv. „zvěsti konečného času“. Satan vždy přivodí nejhorší neštěstí tam, kde

Bůh obzvláště působí, tak jako při prvním příchodu Krista vraždění dětí v Betlémě a okolí, protože bylo zaslíbeno, že Zachránce se narodí v Betlémě (Mich.5). Také v novozákonní církvi během časových období církve konal své zkázný dílo: Již brzy se vloudili bludaři s učením Baláma a Mikulášenců a též vystoupila nějaká Isabela, které se podařilo svést Boží služebníky, když se vydávala za prorokyni a učitelku (Zj.2:20).

V našem čase si Satan usmyslil zničit církev, která nejprve byla službou bratra Branhama a nyní je ještě stále vyvolávána a dále vedena. Zde, v místě, z něhož je zvěst nesena do celého světa, dal nepřítel své zlosti obzvlášť volný průchod. Útok z pekla je namířen tam, kde podle Božího určení byl ten pokrm uskladněn a potom rozdáván. Zvlášť od roku 1979 získal pod svůj vliv mnohé vzácné duše, které se odvrátily nejprve od pravého zvěstování a potom také od sboru.

Ale nadále se naplňuje Boží dokonalá vůle. Jeho pravé Slovo, které je nesené do celého světa, vykonává u vyvolených, kteří nemohli být svedeni, to, k čemu bylo posláno. Spasitel bdí nad spasenými, Ženich nad Svou Nevěstou. Náš milovaný Pán dokoná Své dílo. ON bude mít Svoji Církev bez poskvrn a bez úhony. Držím se toho, že na konci bude pro vytržení připraven veliký zástup, jak mi to bylo ukázáno v lednu 1981. Nechť se ještě všechny zbloudilé ovce brzy vrátí ke stádu a k dobrému Pastýři, tak že ten zástup bude úplný a Ženich bude moci Svoji Nevěstu odvést.

Pavel se loučil

Po třech misijních cestách po Asii a Řecku se chtěl Pavel před návratem do Jeruzaléma rozloučit s bratřími a pozval starší z Efezu do Milétu. Tam jim vylil své srdce: Vždyť jim zvěstoval celou radu Boží a nyní jim kladl na srdce, aby střežili sami na sebe a stádo, nad kterým je Duch Svatý ustavil za dozorce. Protože věděl, že ze samotné církve vystoupí bratři, kteří přinesou zvrácené učení, aby strhli učedníky ke svému následování a rozehnali stádo jako vlci, napomínal je k bdělosti.

Také se sborem v Římě se ten apoštol v kap.16:24-27 rozloučil s vědomím odpovědnosti svého zvěstování a zmiňuje tajemství, které bylo od počátku světa skryto, ale nyní je skrze Svaté Písmo zjeveno. Cílem apoštola bylo, jak již v kap.1:5 vysvětluje, vypůsobit poslušnost víry mezi všemi věřícími a národy a Kristu přivést čistou pannu (2.Kor.11), církev bez úhony (Ef.5).

Právě tak jsem já kázal přes více než padesát let pro nás zanechanou zvěst, to čisté Slovo Boží po celém světě. V mých osobních rozhodnutích jsem jistě neudělal vždy všechno správně, ale meč Ducha, „*který je to Slovo Boží*“, během těch mnohých let, od mých úst neustoupil. Ef.6:10-20 jsem přijal za pravidlo, a pověření, které mi dal Pán, jsem neúnavně vykonával. Také výzvu z 2.Tim.4:1-5, jsem věrně následoval. Toto místo Pán přikázal nejprve bratru Branhamovi a později, v Marseille, také mně. A potvrdilo se jako pravda, co je tam předpověděno: „*Nebo přijde čas, že zdravého učení nebudou přijímat, ale majíce svrablavé uši, podle svých vlastních žádostí shromažďovat sami sobě budou učitele.*“ Ani jednou jsem Slovo neopustil, ale vystupoval jsem s ním „*a to v čas nebo ne v čas*“, aby vyvoleným a „*pro pravdu, která zůstává v nás a s námi bude na věky*“ (2.Jan.2).

Dosáhl jsem již pokročilého věku a nevím, jak dlouho ještě budu schopen cestovat jako dosud. Proto bych také chtěl všem sloužícím bratřím v celém světě klást na srdce, aby byli bdělí, věrně zůstávali ve Slově a v pravdě, a zabezpečovali stádo Boží čistým duchovním pokrmem.

S Pavlem mohu prohlásit: „*Již za tím odložena jest mi koruna spravedlnosti, kterou dá mi v onen den Pán, ten spravedlivý soudce, a netoliko mně, ale i všem těm, kteří milují příchod (návrat) jeho.*“ (2.Tim.4:8). Vyplatí se činit podle vůle Boží všechno, co mi Pán přikázal, o tom jsem přesvědčen.

Pán vyvolal ty Svě ze všech národů, oni biblicky uvěřili, jsou Božími dětmi, obmyti Krví Beránka a jsou vedeni Duchem Svatým do vší pravdy. Jsou znovuzrozeni k živé naději, obnoveni skrze Ducha Svatého, prožili plné ospravedlnění, před Bohem jsou neobžalovatelní. Satan, ten žalobník bratří je poražen, a naše víra je vítězství, která ho přemohla a také celý svět.

Konečný čas je zde Jeho příchod je blízko

O událostech času konce máme dobrý přehled v Mat.24; Mar.13; Luk.21. Je tam zpráva o válkách, zemětřeseních, hladomorech a suchu, jichž byl tomto roce 2010 velký počet.

Těžké zemětřesení 12. ledna na Haiti si vyžádalo až 300 000 lidských životů a teď tam ještě propukla cholera a opět zemřelo přes tisíc lidí. 27. února si zemětřesení v Chile vyžádalo stovky obětí. Po zemětřesení následovala vlna tsunami, která postihla pobřežní oblast.

V březnu výbuch sopky na Islandu a mračno popelu ochromil na týdny letecký provoz nad Evropou.

V srpnu byl Pákistán stížen těžkými zátopami, které usmrtily přes 1100 lidí a miliony zůstaly bez přístřeší.

Jako každá jiná válka, byla i válka v Iráku nesmyslná, ve které padlo mnoho Irákčanů a amerických vojáků. Kolik utrpení to přineslo iráckým obyvatelům. Též Afghánistán, Kyrgyzstán, a rovněž zapomenuté válečné hordy v Africe by měly být zmíněny.

Poslední katastrofické zprávy dorazily z Indonésie, kde 3000 m vysoký vulkán Merapi na Jávě začal chrlit lávu, kamení a popel a téměř zároveň na Sumatře nastalo zemětřesení, které způsobilo vlnu tsunami. V oblasti kolem Merapi již v roce 2006 při silném zemětřesení během sopečné činnosti přišlo o život 6000 lidí. Zprávy o sopečné činnosti přicházejí také z Filipín.

Potom máme globální oteplování, změny klimatu a v důsledku toho z jedné strany nastává sucho a katastrofické zátopy, z druhé strany orkány a vlny mrazů. Všechno se dává do pohybu a celý svět se ptá, co bude dále. Je to čas konce: všechno bylo předpověděno; patří to k průběhu konečného času. My si ale nemusíme zoufat, neboť: *„když se toto počne dít, pohleďte a pozdvihněte hlav vaších, protože se přibližuje vykoupení vaše“* (Luk.21:28). Tak to náš Pán sám řekl.

K závěru roku

Uplynulý rok byl nesmírně požehnaný. Bůh opět daroval milost, takže jsem mohl zvěstovat Jeho drahé a svaté Slovo v následujících zemích: v Thajsku, Laosu, Kambodži, Peru, Haiti, Pákistánu, Ukrajině, Singapuru, Austrálii, Novém Zélandu, Čadu, Burkina Faso, Nigeru, Togu, Gabunu, Demokratické republice Kongo, Zambii, Jihoafrické republice, Rumunsku, Indii, Nepálu, Malajsii a na Filipínách. Jen v Africe se těch shromáždění zúčastnilo více než 120 000 lidí. Uskutečnila se částečně v konferenčních sálech se stovkami lidí, částečně na sportovních stadionech s několika tisíci účastníků a některá kázání byla dokonce přenášena do celé země, takže Slovo té hodiny, to věčně platné evangelium, slyšelo celkem několik milionů.

Jen s Lufthansou a Star Alliance jsem absolvoval až do konce listopadu 64 letů; k tomu ještě je třeba připočítat lety s Air France, Emiráty a ostatními vnitrostátními aerolinkami v různých zemích.

Také národy, které jsem osobně ještě nemohl procestovat, jsou napojeny na naše internetové přenosy v prvních závěrech týdne v měsíci. V prvním listopadovém víkendu se připojilo 677 počítačů v 76 zemích. Tímto způsobem mohou být účastni shromáždění jak jednotlivci tak i skupiny a dokonce celé sbory, pro něž není možné osobně být mezi námi. V Austrálii, na Novém Zélandu, v Kanadě, USA a Rusku i v několika zemích Jižní Afriky máme dodatečná pravidelná rádia a televizní vysílání.

Já jsem svoji část vykonal a vy, moji drazí bratři a sestry, jste svými modlitbami a dary přidali svoji část; a Bůh ten Pán daroval milost nad všechny prosby a porozumění. Je to mocné prožívat, jak Duch Svatý skrze zjevení na celé Zemi uvádí ve stejném učení a poznání do vši pravdy.

Hledíme plni důvěry do budoucnosti, neboť víme, že každý měsíc a každý den se přibližujeme té veliké události na niž žádostivě čekáme. Nebude to dlouho trvat, pak budeme moci říci: „ON všechno dobře učinil!“ (Mar.7:37).

Moji drazí bratři a sestry, do roku 2011 přeji Vám všem ze srdce Boží bohaté požehnání

V pověření Božím působící

Br. Frank

Oznámení shromáždění

Protože změna roku připadá tentokrát na víkend, nebude se v Krefeldu na Silvestra konat žádné shromáždění, nýbrž jako obvykle v sobotu 1. ledna 2011 v 19.30 hod a v neděli 2. ledna 2011 od 10.00 hod.

V těchto dnech nebude možné nic kupovat, proto prosíme všechny, kteří by chtěli přijet, aby se včas ohlásili u sestry Marie Fleckové na tel. čísle 02151 – 544 141. Jen tak můžeme zajistit všechno k ubytování a pohoštění.

Svobodná lidová misie
informační kancelář
Doubecká 556
Jahodnice
Praha 9 - Kyje
CZ-198 00
tel. 281 931 729
e-mail: svobodna.lidova@post.cz